

Prolog.

I.

*Ser jag dig stå där i måneljus,
Du Porkels mäktiga slott,
Lätt glömmer jag att din vall är grus,
Din styrka en hågkomst blott,
Ty tinnarna stiga ju än mot skyn,
Än heilar sten på sten —
En väldig, vördnadsbjudande syn
Du ter dig i dunkelt sken.*

*Och tanken flyger till fjärran tid,
Till blodiga bragders dar,
När här mot mörker och våld och strid
En Suomis skyddsakt du var,
Och sägner vakna, och minnet går
I seklernas fjät, som flytt,
Och stolt, som den täljdes i barndomsår,
Jag ser din saga på nytt.*

*Du ställes att bryta i östanbygd
De första stigar af ljus,
Du ställes att värna med vapenskygd
Nybyggarens hvita hus,
„God frid“ du bragte, så krönikan skref,
Och „mera lisa och ro“,
Du nämdes Vi-borg, ty vigd du blef,
Till borg för den kristna tro.*

*Du spred den ut och den värjde dig
Mot öfvermakts hot och hand,
Där kommo hävar på blodig stig
Att härja det ringa land,
Och fienden slog som en dånande fors
Mot vallarnas värn sin flod,
Men nederföll för det strålande kors
På himlen ofvan dig stod.*

*I stridernas skiftande vapenspel
Som vinst du städs blef begärd,
Från Suomis sargade kropp en del,
Du skäldes af segrarens svärd,
Men när ett sekel förrunnet var,
Då lindrades sårlets brand,
Till fädernejorden dig återbar
En fridfärdig, ädel hand.*

*Och än vi kämpa invid din fot,
Du minnenas vackra borg,
Men segraren fordrar ej blodig bot,
Ej tecknas hans väg med sorg,
Ty gnistor af lif blott striden sår
Och frön till en annan släkt,
Som bådär för folket i framtidsår
Ny, skimrande morgonväkt.*

II.

*Vår fädernebygd, du östanbygd,
Där först i Finland det dagas,
Där mörkret ur skogarnas djupa skygd
Af solen tidigast jagas,
Du såg ju sångernas morgon gry
Och Kanteles strängar spännas,
Du gömt hvad vi lärt oss, när tid tändts ny,
Bäst värdt att älskas och kännas.*

*Du värdat flit och du hägnat id
Sen viken engång är natten,
Och leende speglas i sommarfrid
Vår bygd i slingrande vatten:
I ödemärkerna odlarn går
Och fäller skuggornas näste,
Och grundmuradt starkt igen här står
För ljusets makter ett fäste.*

*Så bygg öfver hela vårt Saimaland
För tankarna breda broar,
Låt lysa bildningens morgonbrand
På skymmande furumoar,
Lägg Ladogas stränder och Vuoksis våg
Inunder dess segerspira,
Led folket, som fordom, på härnadståg,
Men vapnen med blommor vira!*

V. Jelm.